

**ВИПЛАТНА АГЕНЦІЯ У СИСТЕМІ
ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ АГРАРНОЇ ПІДТРИМКИ:
КОМПЕТЕНЦІЯ, ПЕРЕДАННЯ ФУНКЦІЙ ТА КОНТРОЛЬ**

**THE PAYING AGENCY IN THE PUBLIC ADMINISTRATION OF AGRICULTURAL
SUPPORT: COMPETENCE, TRANSFER OF FUNCTIONS AND CONTROL**

У статті досліджено передбачений Законом України № 4619-IX адміністративно-правовий статус Виплатної агенції як спеціалізованого суб'єкта публічної адміністрації, який після набрання чинності відповідними положеннями здійснюватиме повний цикл адміністрування державної підтримки в аграрному секторі. Метою дослідження є формування компетенційної моделі Виплатної агенції шляхом розмежування владних і технічних функцій, визначення меж координаційного впливу уповноваженого міністерства, допустимого передавання окремих операцій та співвідношення різних форм контролю. Застосовано формально-юридичний, системно-структурний, функціональний і порівняльно-правовий методи. Обґрунтовано, що приймання та перевірка заяв, установлення юридично значущих обставин, ухвалення рішень про підтримку й повернення коштів утворюють взаємопов'язані адміністративні провадження, у яких Виплатна агенція діє як адміністративний орган, а не як технічний платник. Запропоновано матрицю компетенції, що поєднує предмет відання, функцію, повноваження, форму рішення, відповідального суб'єкта та спосіб контролю. Сформульовано критерій неприпустимості підміни компетенції, відповідно до якого координаційні повноваження міністерства можуть стосуватися політики, процедур та оцінювання системної діяльності, але не визначення змісту індивідуального адміністративного акта. Розмежовано непередавані владні повноваження й технічні або спеціалізовані операції, виконання яких може доручатися зовнішньому виконавцеві без перенесення відповідальності Виплатної агенції. Визначено співвідношення операційних перевірок, внутрішнього контролю, внутрішнього аудиту, моніторингу виконавців і зовнішньої сертифікації. Адміністративне та судове оскарження охарактеризовано як самостійні засоби правового захисту, а не як різновиди внутрішнього контролю. Наукова новизна полягає у формуванні цілісної компетенційної моделі Виплатної агенції та визначенні правових меж координації, передавання функцій, контрольного впливу й підзвітності. Результати мають нормотворче значення.

Ключові слова: Виплатна агенція, адміністративно-правовий статус, публічне адміністрування, компетенція, координація, передавання функцій, внутрішній аудит.

The article examines the administrative-law status of Ukraine's Paying Agency envisaged by Law No. 4619-IX as a specialised public-administration body which, once the relevant provisions enter into force, will administer the full cycle of state support in the agricultural sector. The purpose is to develop a competence-based model of the Paying Agency by distinguishing public powers from technical functions, defining the limits of ministerial coordination, identifying operations that may be entrusted to external contractors, and clarifying the relationship between different forms of control. The study applies formal legal, systemic and structural, functional, and comparative legal methods.

It is argued that receiving and verifying applications, establishing legally relevant facts, deciding on support and recovery of funds constitute interconnected administrative proceedings in which the Paying Agency acts as an administrative authority rather than a technical disbursement unit. A competence matrix is proposed, linking subject matter, function, power, form of decision, responsible actor, and control mechanism. The article formulates a non-substitution criterion under which ministerial coordination may concern policy, procedures, and assessment of system performance, but may not determine the content of an individual administrative act. It distinguishes non-transferable public powers from technical or specialised operations that may be entrusted to an external contractor without shifting the Paying Agency's responsibility. Operational checks, internal control, internal audit, contractor monitoring, and external certification are differentiated according to their subjects, purposes, and legal effects. Administrative and judicial review are characterised as independent remedies rather than forms of internal control. The scientific contribution lies in developing an integrated competence model for the Paying Agency and defining the legal boundaries of coordination, transfer of functions, control, and accountability. The results may inform future rule-making.

Key words: *Paying Agency, administrative-law status, public administration, competence, coordination, transfer of functions, internal audit.*

Постановка проблеми. Законом України № 4619-IX передбачено формування спеціалізованої Виплатної агенції, компетенція якої охоплюватиме приймання та перевірку заявок, визначення права на підтримку, розрахунок і здійснення виплат, контроль додержання умов підтримки, повернення коштів, ведення обліку та вирішення адміністративних справ [1; 2, ст. 2-6]. Поєднання в межах однієї установи владних, фінансових, контрольних, інформаційних і сервісних функцій вимагає чіткого визначення внутрішньої структури компетенції та поділу несумісних операцій.

Особливе значення мають межі координаційного впливу уповноваженого міністерства на діяльність агенції, допустимість договірного передання окремих завдань, збереження відповідальності за їх виконання та розмежування операційного контролю, внутрішнього аудиту й зовнішньої сертифікації. За відсутності належного нормативного поділу координація може перетворитися на підміну компетенції, передання функцій – на приховане делегування владних повноважень, а множинність контрольних механізмів – на дублювання або прогалини.

Закон України від 8 жовтня 2025 року № 4619-IX, яким Закон № 1877-IV доповнено статтею 2-6, заклав спеціальну інституційну модель адміністрування державної підтримки в аграрному секторі: Виплатній агенції відведено центральну відповідальну роль в адмініструванні державної підтримки, водночас закон допускає договірне передання окремих технічних або спеціалізованих операцій без перенесення на виконавця владної компетенції та юридичної відповідальності агенції [1; 2, ст. 2-6]. Кабінет Міністрів України призначив із 1 липня 2026 року Український державний фонд підтримки фермерських господарств бюджетною установою, що виконуватиме функції такої агенції [3]. Проте організаційне призначення установи не тотожне введенню в дію повного обсягу її компетенції: закон пов'язує його також зі впливом установлено-го строку та окремим оприлюдненим рішенням про початок функціонування [1, розд. II, п. 1–3].

Станом на момент дослідження перехідність інституційної моделі зумовлена не лише подальшою підготовкою процедур фінансового контролю, бухгалтерського обліку, внутрішнього аудиту, управління ризиками й інформаційної безпеки [4], а й зміною системи центральних органів виконавчої влади. Постановою Кабінету Міністрів України від 17 липня 2026 року № 963 Міністерство економіки, довкілля та сільського господарства України перейменовано на Міністерство економіки та довкілля України, а рішення про ліквідацію Міністерства аграрної політики та продовольства України відмінено [5]. Отже, остаточне визначення органу, що забезпечуватиме формування та реалізацію державної аграрної політики й координуватиме діяльність Виплатної агенції, залежить від подальшого нормативного розмежування компетенції. Оприлюднений 11 травня 2026 року проєкт порядку координації [6] має оцінюватися як документ, підготовлений до зазначеної реорганізації.

Метою дослідження є визначення адміністративно-правового статусу та структури компетенції Виплатної агенції, допустимих меж координації її діяльності, передання окремих функцій і здійснення контролю, а також обґрунтування моделі внутрішнього розподілу повноважень і відповідальності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Н. О. Петрова та С. С. Світловський обґрунтували значення спеціалізованої виплатної агенції та інтегрованої системи адміністрування і контролю [7, с. 243–248]. Х. А. Григор'єва виявила змістовну й техніко-юридичну непослідовність євроінтеграційного реформування аграрної підтримки [8, с. 171–179]. В. П. Тимошук дослідив узгодження спеціального законодавства із загальною адміністративною процедурою [9, с. 34–48], М. В. Шевченко – передумови делегування владних повноважень приватним особам [10, с. 125–133], а О. Твердохліб, О. Линдюк і С. Потеряйко – ризик-орієнтовану організацію внутрішнього контролю та аудиту [11, с. 6–18]. Водночас у наявних працях не дістали цілісного вирішення питання внутрішньої компетенційної побудови Виплатної агенції, меж передавання її функцій, співвідношення внутрішнього аудиту, операційного контролю, моніторингу виконавців і зовнішньої сертифікації.

Виклад основного матеріалу. Адміністративно-правовий статус Виплатної агенції не вичерпується визначенням її організаційної форми або місця в системі розпорядників бюджетних коштів. Його зміст утворює сукупність взаємопов'язаних елементів: цільове призначення, предмет відання, функції, владні повноваження, форми й процедури діяльності, порядок внутрішньої організації, підзвітність, контроль та юридична відповідальність. Саме через поєднання цих елементів Виплатна агенція набуває ознак спеціалізованого суб'єкта публічної адміністрації, здатного не лише забезпечувати технічне перерахування коштів, а й вирішувати індивідуальні адміністративні справи у сфері державної аграрної підтримки.

У перехідний період принципове значення має розмежування двох правових станів. Перший характеризує Укрдержфонд як бюджетну установу, призначену для виконання функцій Виплатної агенції. Другий пов'язаний із набуттям повного обсягу спеціальної компетенції після настання всіх передбачених законом умов. Акт про призначення установи створює необхідну організаційну передумову, однак сам по собі не замінює введення в дію відповідних повноважень. Назва установи, зміна її організаційної структури, розроблення внутрішніх процедур або створення інформаційних модулів не можуть бути самостійним джерелом владної компетенції. Така компетенція виникає лише з нормативного припису, введеного в дію у встановленому порядку.

Після набрання чинності статтею 2-6 Закону № 1877-IV Виплатна агенція діятиме як адміністративний орган у функціональному розумінні цього поняття [1, п. 1 розд. II; 2, ст. 2-6]. Приймання заявки, перевірка поданих відомостей, установлення юридично значущих обставин та вирішення питання про надання підтримки належатимуть до адміністративного провадження за заявою особи. Моніторинг додержання умов підтримки, прийняття рішення про повернення коштів та розгляд скарги утворюватимуть пов'язані з ним, але юридично самостійні адміністративні провадження. Відтак спеціальні правила адміністрування аграрної підтримки мають застосовуватися у взаємозв'язку із Законом України «Про адміністративну процедуру», насамперед у частині законності, офіційності, пропорційності, участі особи у провадженні, обґрунтованості адміністративного акта та можливості його оскарження [12].

Застосування автоматизованих перевірок не змінює цієї правової природи. Інформаційна система може виявляти невідповідності, формувати індикатори ризику, зіставляти відомості з державними реєстрами або пропонувати проєкт рішення, однак вона не усуває обов'язку адміністративного органу перевірити достовірність результату та забезпечити особі можливість надати пояснення. Особливо це стосується випадків, коли автоматизований висновок може спричинити відмову в підтримці, зменшення її розміру або вимогу про повернення коштів. Цифровізація змінює технологічний спосіб здійснення повноваження, але не його носія, юридичні наслідки та обсяг процедурних гарантій.

Форми діяльності Виплатної агенції мають бути розмежовані за їх юридичним значенням. Консультування, інформаційне повідомлення, технічне прийняття документів та взаємодія із заявником належать до сервісних дій. Перевірка відомостей, витребування документів, установлення фактичних обставин і проведення контрольних заходів становлять адміністративні дії. Натомість рішення про надання підтримки або відмову у виплаті, тимчасове зупинення подальших виплат, а також рішення про повернення коштів повністю або частково є адміністративними актами, оскільки безпосередньо впливають на права, обов'язки та законні інтереси конкретної особи [2, ст. 2-6; 12]. Звідси випливає, що внутрішній запис у програмному забезпеченні, службова відмітка або автоматично сформоване повідомлення не можуть підміняти належно мотивований адміністративний акт, якщо результат розгляду погіршує правове становище заявника.

Окремого організаційного забезпечення потребує адміністративне оскарження. Його не можна розглядати як повторення первинної перевірки тим самим структурним підрозділом

або посадовою особою. Посадова особа адміністративного органу, яка прийняла оскаржуваний адміністративний акт чи процедурне рішення, вчинила відповідну дію або допустила бездіяльність, не бере участі в розгляді скарги [12, ст. 79]. З метою забезпечення неупередженості доцільно також організаційно відокремити від розгляду скарги працівників, які безпосередньо готували або погоджували проект оскаржуваного рішення. Внутрішня побудова агенції має забезпечувати інституційне відокремлення первинного розгляду від перегляду адміністративного акта, доступ заявника до матеріалів справи, повідомлення про мотиви несприятливого рішення та роз'яснення порядку подальшого судового захисту. Така модель не послаблює фінансову дисципліну. Навпаки, вона надає їй правової форми, у межах якої захист публічних коштів поєднується з правом особи бути вислуханою та отримати обґрунтоване рішення.

Компетенцію Виплатної агенції доцільно нормативно й організаційно відобразити у вигляді матриці «предмет відання – функція – повноваження – форма рішення – відповідальна посадова особа – спосіб контролю». Така матриця має не довідкове, а практичне значення. Вона визначатиме, який структурний підрозділ установлює фактичні обставини, хто уповноважений авторизувати виплату, хто формує платіжне доручення, хто веде облік, хто розглядає скаргу, а хто здійснює внутрішній аудит. Її основою має бути принцип функціональної концентрації: зовнішня компетенція щодо адміністрування підтримки зосереджується у Виплатній агенції, тоді як усередині установи забезпечується поділ несумісних операцій і персоналіфікація відповідальності.

Цей підхід дає змогу уникнути двох протилежних ризиків. Надмірна централізація всіх стадій у межах одного підрозділу або в однієї посадової особи створює умови для помилок, конфлікту інтересів і зловживань. Надмірне розпорошення функцій між різними органами, навпаки, ускладнює визначення носія повноваження та відповідальної особи. Тому оптимальною є така модель, за якої Виплатна агенція зберігає цілісність зовнішньої компетенції, але внутрішня організація платіжного циклу ґрунтується на розмежуванні перевірки, авторизації, здійснення платежу, бухгалтерського обліку, оскарження та аудиту.

Координаційний вплив уповноваженого міністерства на діяльність Виплатної агенції повинен мати системний, а не індивідуально-розпорядчий характер. До предмета координації можуть належати формування державної аграрної політики, нормативне забезпечення, бюджетне планування, визначення загальних пріоритетів підтримки, організація міжвідомчого обміну даними, аналіз системних ризиків і оцінювання інституційної спроможності агенції. Водночас координація не може охоплювати надання вказівок щодо вирішення конкретної адміністративної справи, допуску окремого заявника, розміру виплати, повернення коштів або результату розгляду скарги.

Інше тлумачення призводило б до фактичного роздвоєння компетенції: юридичну відповідальність за адміністративний акт несла б Виплатна агенція, тоді як його зміст визначався б органом, який формально не є учасником відповідного провадження. Тому урядовий порядок координації має містити не лише перелік форм взаємодії, а й чіткий критерій невідмінності компетенції. Його зміст полягає в тому, що координуючий орган може впливати на політику, процедури, організацію та системні показники діяльності, але не на зміст індивідуального адміністративного акта.

Передбачене статтею 2-6 Закону № 1877-IV договірне передавання окремих функцій допускається щодо завдань, виконання яких потребує спеціальних знань та/або технологій [2, ст. 2-6]. Проте передавання окремої операції не тотожне передаванню владної компетенції. Стаття 2-6 Закону № 1877-IV не встановлює вичерпного переліку непередаваних повноважень, тому такий перелік доцільно конкретизувати на нормативному рівні. Як авторську пропозицію до такого переліку слід віднести остаточне вирішення адміністративної справи, прийняття рішення про повернення коштів, санкціонування платежу та розгляд скарги. Окремо необхідно враховувати встановлену правом Європейського Союзу заборону передавати саме здійснення платежу [13, ст. 9(1)]. Отже, слід розрізняти вимогу, прямо закріплену в європейському регулюванні, та ширший перелік непередаваних владних повноважень, запропонований для українського законодавства.

Отже, зовнішньому виконавцеві можуть доручатися лише ті технічні, інформаційні або спеціалізовані операції, які не змінюють носія владного повноваження. До них можуть належати обслуговування інформаційної системи, окремі види технічної верифікації даних, спеціалізована експертна оцінка або інші допоміжні операції. Остаточний юридичний висновок, однак, має бути сформований і прийнятий уповноваженою посадовою особою Виплатної агенції. Інакше договірне передавання функції перетворюватиметься на приховане делегування владної компетенції без належної законодавчої підстави.

Відповідно до акредитаційних критеріїв ЄС письмовий договір має визначати передані завдання, характер інформації та підтвердних документів, строки їх подання, відповідальність і обов'язки виконавця, способи підтвердження належного виконання завдань та порядок їх регулярного перегляду Виплатною агенцією [14, дод. I, п. 1(D.1)(i)–(vi)]. Вимоги щодо захисту персональних даних та інформаційних систем, запобігання конфлікту інтересів і шахрайству, залучення субпідрядників, безперервності діяльності, відповідальності сторін та припинення договору доцільно додатково закріпити в українському порядку передання функцій як гарантії керованості, безпеки та простежуваності відповідних операцій.

Установлення обов'язку здійснювати моніторинг якості виконання переданих функцій регулярно, але не менше одного разу на шість місяців, визначає мінімальну періодичність формалізованої перевірки й не виключає постійного ризик-орієнтованого нагляду [2, ст. 2-6]. Для операцій, здатних вплинути на значну кількість заявників, великі обсяги бюджетних коштів або цілісність інформаційної системи, необхідний безперервний ризик-орієнтований моніторинг. Періодична перевірка у такому разі має підсумовувати результати постійного контролю, а не замінювати його.

Контрольна конструкція Виплатної агенції повинна бути багаторівневою, але не дублювальною. Стаття 26 Бюджетного кодексу України покладає організацію внутрішнього контролю та внутрішнього аудиту на керівника установи [15, ст. 26]. Постанова Кабінету Міністрів України № 1001 передбачає утворення самостійного структурного підрозділу внутрішнього аудиту, керівник якого підпорядковується і звітує безпосередньо керівникові установи [16]. Зазначене підпорядкування покликане забезпечити організаційну відокремленість аудиторської функції від поточної операційної діяльності.

Ризик-орієнтований характер внутрішнього контролю та внутрішнього аудиту дає змогу зосередити контрольні ресурси на процесах і операціях із підвищеною ймовірністю помилок, порушень або неправомірного використання коштів [11, с. 6–18]. Однак внутрішній аудит не повинен підміняти попередній та поточний операційний контроль. Операційні підрозділи відповідають за правильність конкретних перевірок і рішень, система внутрішнього контролю – за належну організацію процесів, а внутрішній аудит – за незалежне оцінювання ефективності цих процесів, управління ризиками та достатності контрольних заходів.

За відкладеною законодавчою моделлю до контрольної системи також входять моніторинг виконавців переданих функцій і зовнішня сертифікація. Передбачений статтею 17-4 Закону № 1877-IV орган сертифікації здійснюватиме незалежну перевірку ефективності та законності використання коштів після набрання чинності відповідними положеннями [2, ст. 17-3, 17-4; 1, п. 1 розд. II]. Його діяльність не є продовженням внутрішнього аудиту, оскільки відрізняється суб'єктом, предметом перевірки та юридичним значенням висновку. Внутрішній аудит слугує інструментом управління установою, тоді як зовнішня сертифікація повинна забезпечувати незалежне підтвердження надійності системи для держави та інших уповноважених суб'єктів.

Регламент (ЄС) 2021/2116 визначає платіжні агенції відповідальними за управління й контроль видатків Спільної аграрної політики та допускає передання окремих завдань, за винятком здійснення платежу [13, ст. 9(1)]. У разі такого передання агенція не втрачає відповідальності за ефективне управління коштами, законність і правильність відповідних операцій [14, дод. I, п. 1(D.1)(ii)]. Отже, договірне залучення зовнішнього виконавця змінює спосіб виконання окремої операції, але не змінює суб'єкта, відповідального за результат адміністрування.

Делегований регламент Комісії (ЄС) 2022/127 деталізує акредитаційні критерії платіжних агенцій. До них належать поділ несумісних функцій, письмове оформлення передання завдань, визначення відповідальності сторін, доступ агенції до інформації, регулярний нагляд за виконавцями, належна організація внутрішнього аудиту та захист інформаційних систем [14, дод. I]. Імплементативний регламент Комісії (ЄС) 2022/128 установлює процедурні правила акредитації, звітності, сертифікації, перевірок і прозорості [17]. Ці положення свідчать, що статус платіжної агенції в праві ЄС пов'язується не лише з актом її формального визнання, а з документально підтвердженою здатністю всієї інституційної системи забезпечувати законність, належний контроль і простежуваність операцій.

Європейські акредитаційні критерії можуть бути використані для побудови внутрішньої організації української Виплатної агенції, зокрема для поділу несумісних функцій, письмового закріплення процедур, контролю переданих операцій, забезпечення внутрішнього аудиту, управління ризиками та захисту інформаційних систем. У цій статті зазначені критерії розглядаються як орієнтир для розподілу компетенції та відповідальності, а не як модель попередньої перевірки початку функціонування.

Проведений аналіз дає підстави сформулювати компетенційну модель Виплатної агенції, засновану на єдності її зовнішньої відповідальності, внутрішньому поділі несумісних операцій, координації без підміни індивідуальних рішень, переданні технічних завдань без перенесення владної компетенції та розмежуванні операційного контролю, внутрішнього аудиту й зовнішньої сертифікації.

Висновки. Після набрання чинності відповідними законодавчими положеннями Виплатна агенція діятиме як спеціалізований адміністративний орган, компетенція якого охоплюватиме розгляд заяв, установлення юридично значущих обставин, ухвалення індивідуальних адміністративних актів, здійснення виплат, контроль додержання умов підтримки та повернення коштів. Її правовий статус не може бути зведений до функції технічного перерахування бюджетних коштів.

Компетенційна модель агенції має поєднувати єдність зовнішньої відповідальності з внутрішнім поділом перевірки, авторизації, здійснення платежу, бухгалтерського обліку, розгляду скарг і внутрішнього аудиту. Координаційний вплив уповноваженого міністерства повинен обмежуватися питаннями політики, нормативного забезпечення, бюджетного планування та системного оцінювання і не може визначати зміст рішення в конкретній адміністративній справі.

Передача зовнішньому виконавцеві допустиме щодо технічних, інформаційних і спеціалізованих операцій, але не повинно змінювати носія владної компетенції та відповідального суб'єкта. Доцільно нормативно визначити перелік непередаваних повноважень, обов'язкові умови договорів із виконавцями, порядок постійного моніторингу їхньої діяльності та право агенції на доступ до інформації й проведення аудиту.

Контроль за діяльністю Виплатної агенції має будуватися через розмежування операційних перевірок, внутрішнього контролю, внутрішнього аудиту, моніторингу переданих операцій і зовнішньої сертифікації. Адміністративне та судове оскарження становлять самостійні засоби захисту прав заявника. Запропонована матриця компетенції та критерій неприпустимості підміни носія владного повноваження дають змогу персоніфікувати відповідальність, зберегти простежуваність рішень і запобігти прихованому делегуванню публічної компетенції.

Список використаних джерел:

1. Про внесення змін до деяких законів України щодо організаційних засад здійснення підтримки в аграрному секторі : Закон України від 08.10.2025 № 4619-IX. База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/4619-20>
2. Про засади державної аграрної політики та державної політики сільського розвитку : Закон України від 24.06.2004 № 1877-IV. База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1877-15>
3. Про призначення Виплатної агенції : розпорядження Кабінету Міністрів України від 31.12.2025 № 1526-р. База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1526-2025-%D1%80>
4. Укредержфонд призначений на виконання функцій Виплатної агенції / Міністерство економіки, довкілля та сільського господарства України. 03.07.2026. URL: <https://me.gov.ua/News/Detail?id=122eea3c-cae1-4ba4-b28f-8b560c97c5b0&isSpecial=true&lang=uk-UA&title=UkrderzhfondPriznacheniiNaVikonanniaFunksiiViplatnoiAgentsii>
5. Деякі питання оптимізації системи центральних органів виконавчої влади : постанова Кабінету Міністрів України від 17.07.2026 № 963. Урядовий кур'єр. 2026. 18 лип. № 150.
6. Проект постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку координації діяльності Виплатної агенції» / Міністерство економіки, довкілля та сільського господарства України. 11.05.2026. URL: <https://me.gov.ua/Documents/Detail?id=eb07056f-614d-4cb5-a207-cd1c024bfaf2&lang=uk-UA&showMenuTree=true&title=ProktPostanoviKabinetuMinistrivUkrainiprOZatverdzhenniaPoriadkuKoordinatsiiDialnostiViplatnoiAgentsii>
7. Петрова Н. О., Світловський С. С. Особливості державної підтримки виробників сільськогосподарської продукції: організаційно-правові аспекти. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2025. Т. 2, № 91. С. 243–248. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.91.2.31>. URL: <https://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/343857>
8. Григор'єва Х. А. (Не)послідовність євроінтеграційного реформування законодавства України про державну підтримку сільського господарства. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2024. Т. 2, № 84. С. 171–179. DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2024.84.2.23>. URL: <https://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/311896>

9. Тимошук В. П. Щодо впровадження Закону «Про адміністративну процедуру». *Адміністративне право і процес*. 2022. № 4 (39). С. 34–48. DOI: <https://doi.org/10.17721/2227-796X.2022.4.03>. URL: <https://applaw.net/index.php/journal/article/view/771>
10. Шевченко М. В. Делегування владних повноважень приватним особам: теоретичні передумови та практичний досвід. *Правова держава*. 2025. № 57. С. 125–133. DOI: <https://doi.org/10.18524/2411-2054.2025.57.325391>. URL: <https://pd.onu.edu.ua/article/view/325391>
11. Твердохліб О., Линдюк О., Потеряйко С. Роль внутрішнього аудиту та контролю у реформуванні державного управління в Україні. *Науковий вісник: Державне управління*. 2023. № 2 (14). С. 6–18. DOI: [https://doi.org/10.32689/2618-0065-2023-2\(14\)-6-18](https://doi.org/10.32689/2618-0065-2023-2(14)-6-18).
12. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17.02.2022 № 2073-IX. База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2073-20>
13. Regulation (EU) 2021/2116 of the European Parliament and of the Council of 2 December 2021 on the financing, management and monitoring of the common agricultural policy and repealing Regulation (EU) No 1306/2013. Consolidated version of 01.01.2026. EUR-Lex. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:02021R2116-20260101>
14. Commission Delegated Regulation (EU) 2022/127 of 7 December 2021 supplementing Regulation (EU) 2021/2116 with rules on paying agencies and other bodies, financial management, clearance of accounts, securities and use of euro. Consolidated version of 29.03.2026. EUR-Lex. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:02022R0127-20260329>
15. Бюджетний кодекс України : Кодекс України від 08.07.2010 № 2456-VI. База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/2456-17>
16. Деякі питання здійснення внутрішнього аудиту та утворення підрозділів внутрішнього аудиту : постанова Кабінету Міністрів України; Порядок від 28.09.2011 № 1001. База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1001-2011-%D0%BF>
17. Commission Implementing Regulation (EU) 2022/128 of 21 December 2021 laying down rules for the application of Regulation (EU) 2021/2116 on paying agencies and other bodies, financial management, clearance of accounts, checks, securities and transparency. Consolidated version of 25.01.2026. EUR-Lex. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:02022R0128-20260125>

Дата першого надходження статті до видання: 06.05.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 29.05.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 15.06.2026